

vrijdag, 9 april;

na een zeer korte nacht toch vroeg opgestaan. Er moeten nieuwe computers komen, plus diverse programma's, er moet geld gehaald worden en we moeten aangifte doen bij de politie. We lopen verdoofd rond. Henk belt Dror voor het telefoonnummer van Roded en als Dror hoort waarvoor is hij in eerste instantie alleen maar verbaasd om het feit dat er ingebroken is, is hem nog nooit overkomen. Nu hadden we van Roded juist vernomen dat er bij hen al drie keer is ingebroken de laatste jaren dus..... Dror biedt ook hulp aan, maar vanuit Tel-Aviv doe je weinig en Dror is dermate chaotisch dat we liever een beroep doen op Roded.

Roded is erg geschrokken en ook erg pissig over de inbraak en diefstal. Hij zit in een soort buurtwacht en het is kennelijk schrikken dat dat toch niet alles is. Nu schijnt het normaal te zijn dat er hier of na 24.00u (als men slaapt) of in de ochtend (als men naar het werk is) ingebroken wordt en niet tussen 20.00u en 24.00u. Maar ja, uitzonderingen bevestigen de regel! Henk gaat met Roded eerst naar de computerzaak. Gezien de Pesach drukte en omdat het vrijdag is (de winkels gaan dus vroeg dicht) is het extra spannend of we vandaag weer een computer hebben. In eerste instantie ziet het er goed uit. In de middag komen ze de spullen brengen, zeggen ze. Dan gaan ze naar een sleutelboer, de ontvangst is daar zeer hartelijk, en ook daar kennen ze weer Nederlandse vrienden en wat Nederlandse woorden. Er wordt een afspraak gemaakt, in de middag komt een zekere Izaak om een nieuw slot in de voordeur te plaatsen en naar de deur van de Safe room te kijken (wat er nodig is om deze deur echt afsluitbaar te maken).

Hierna een bezoek aan een bouwmaterialenzaak in de open lucht waar Roded spullen moet halen (hij is zelf aan het verbouwen). Henk kijkt hier, ondanks het feit dat hij snel verder wil met dingen regelen, z'n ogen uit. Het is er een grote puinhoop, alles door elkaar en dik onder het zand. Als "kantoor" zijn er wat oude porta cabins letterlijk neer gedonderd en een deur klapt in de wind steeds open en dicht. Het deed Henk erg denken aan een spookstadje uit een Western film. Zonder water en airco is het in de auto nauwelijks te harden.

Na deze klus brengt Roded Henk naar onze auto en gaat Henk direct door naar de bank om geld te tappen. We zijn onze pasjes en creditcards gelukkig niet kwijt maar je weet maar nooit en er moet veel betaald worden vandaag. Op het moment dat Henk terugkomt, komt Roded even langs en vraagt me hoe ik me voel. A.u.b. niet te aardig doen want dan ga ik weer janken! Ik ben in ieder geval goed murw en tegelijk heel erg kwaad. Dan gaat z'n mobiele telefoon. De unit-buurman; bij hem is ook ingebroken en er is geld gestolen. Roded heeft het maar druk met z'n burens want hij gaat even langs bij de unit. Als hij terugkomt, blijkt het verhaal steeds gekker te worden. Het slot van de achterdeur in de unit is nog steeds niet gemaakt (klopt dus niet met het verhaal van gisteren!) en volgens de unit-buurman was dit wel het geval maar had hij niets hoeven te betalen voor de service. Ja hallo! We zijn lang genoeg als toerist in Israel (geweest) om te weten dat dit gewoon niet bestaat. Het feit dat ze zelf vroeg in de avond uitgegaan (na een knallende ruzie kort daarvoor?!) zijn, doet het vermoeden bij Roded alleen maar toenemen dat hij de unit-buurman als verdachte ziet. Wij proberen dit gevoel al sinds gisteravond te onderdrukken (wat schiet je er netto ook mee op?). Ik rij met Roded nogmaals naar de computerzaak, want bij het betalen werd Henk z'n creditcard weer niet geaccepteerd. Mijn creditcard gelukkig wel, het betekent alleen veel extra administratie bij terugkomst in Nederland want we schuiven heel wat geld heen en weer tussen zaak en prive. Onderweg naar huis bedank ik Roded voor al z'n support, het is een fijne rustige vent.

Kort hierna ga ik met Monique naar het politie-kantoor. Weer eens wat anders. Ondanks dat de receptioniste het knetter druk heeft (ze moet in d'r uppie alle bezoekers te woord staan, boodschappen van en aan collega's intern doorgeven, en de externe berichten noteren en behandelen (met de hand en papier, niks geen computer of wat dan ook), is ze erg behulpzaam en spreekt haar excuses uit voor het gebeurde. Na een kwartier sta ik weer buiten met een politie rapport voor de verzekering. Om een raam en de open kasten te voorzien van lappen stof brengt Monique me naar een soort hobby- en stoffenzaakje. Voor een prikje vindt ik snel nog wat moois ook. Ik wil de lappen gebruiken om het zicht op de computers te verminderen. Jammer dat het niet allemaal lekker "open" kan blijven, maar ik wil doen wat ik kan om herhaling voor te zijn. Naalden en garen erbij en hup naar huis.

Izaak van het slot is inmiddels geweest. Voor de Safe room deur komt hij zondag terug. Ook de computer is gearriveerd. Eind goed, al goed? Nee dus, ondanks nadrukkelijk verzoek het programma in het Engels te leveren is het natuurlijk toch in het Ivriet/Hebreeuws. We willen het graag leren maar dit kan niet.... De computerzaak in nu dicht, maar Roded, onze reddende engel zorgt voor een Engelse versie. Illegaal, maar we moeten onze passwords kunnen veranderen anders blijven we stressen. Zo lopen we de hele dag te vliegen, rennen en redderen. 's Avonds zijn we bekaft. Met heel veel moeite wordt er een internet verbinding gemaakt en lukt het Henk om de passwords te veranderen. Alle rekeningoverzichten vertonen geen rare dingen. De computers worden door Henk naar boven gesjouwd en verder sprokkelen we alle moeilijke en onvervangbare computerspullen bij elkaar voor een enkeltje Safe room. De schroeven gaan weer in alle sponningen beneden (heel slim bedacht van Henk!) en we proberen te gaan slapen. Henk is gelukkig snel vertrokken na al dat beulen, ik lig naar van alles te luisteren, niet in de laatste plaats naar de geluiden uit de unit: tot 4 uur in de ochtend maken ze herrie, slaan met deuren en staat de TV hard aan. En bij elk geluidje spring ik overeind. De volgende ochtend blijkt ook het warme water op te zijn: wie zou dat nou toch verbruikt hebben?

zaterdag, 10 april;

nogmaals een dag redderen. Henk stort zich weer op de computers. Wat ik deze dag gedaan heb? Geen idee, waarschijnlijk huishoudklussen. 's Avonds gaat Henk nog op pad voor de Engelse versie bij de computerzaak (blijkt er nog niet te zijn) en naar HomeCenter voor een eenvoudig alarmsysteem (hebben ze niet). Als verrassing heeft hij de dubbel CD van Rita & Rami gekocht. Door de drukte in NL was ik zelf niet meer aan het uitzoeken van muziek toegekomen, maar zodra de laptop was aangesloten in dit huis, schalden Noa en Marco Bosato door de kamer! Wat bleek, hoe hij de tijd heeft gevonden, geen idee, maar Henk had ook nog zo'n 80 CD's op de laptop gezet om ze hier uiteindelijk weer op CD te zetten. Onwijs lief toch? Maar, geen laptop meer = geen CD's meer. Nu wel weer Rita & Rami, kunnen we goed gebruiken als oppeppertje.

zondag, 11 april;

Henk gaat 's ochtends weer naar de computerzaak. Na veel balagan krijgt hij een hebreeuwse XP licentie met een kopietje van een Engelse installatieschijf. Die zit zo vol fouten dat de PC opnieuw geformatteerd moet worden: net alle 400 emails opgehaald, zijn ze weer kwijt! Uit arrenmoede installeert Henk maar zijn eigen Nederlandse Windows 2000 versie. Na 330Mb updates geladen te hebben gaan de PC's geleidelijk aan werken.

's middags komt Izaak voor de deur van de Safe room. De man heeft het zwaar en erg druk. We zetten een fles water bij hem en aan het kabaal te horen is het dus echt een stevige

metalen deur. Henk heeft net een telefoongesprek met de internetprovider voor informatie, ik moet z'n ene oor dichtdrukken anders kan hij de man niet verstaan aan de andere kant. Maar het lukt, en dan zijn we ook qua internet weer in de lucht! Izaak moet na korte tijd hulptroepen inschakelen, de deur is zo massief en bestaat uit zoveel verschillende lagen staal dat hij het alleen niet redden kan. Henk blijft er nu ook bij voor support. Het is een herrie van heb-ik-jouw-daar en de geur van gekookte boren en verzegend metaal vult het hele huis. Wat ben ik blij dat ik aan soppen boven nog niet ben toegekomen! Na uren (!) is de klus geklaard, alle respect. Maar de troep is niet te geloven. We lenen een zware stofzuiger van de burens om de ergste troep weg te halen. Het is al avond dus het soppen moet wachten tot morgen.